

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

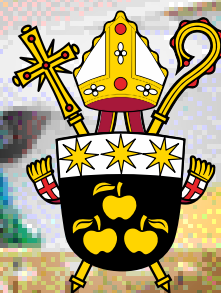
březen 2019 / ročník XXIX

**Na východní
frontě diecéze**

**Jak se vyznat
V ŘEHOLÍCH?**

**CHARITA
s mladým duchem**

**Půst s Josefem
Hlouchem**

Otec biskup Vlastimil Kročil celebraval 19. ledna v Předbožních mši svatou v rámci oslav 20. let činnosti Domova sv. Zdislavy.

KARMELETÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Daniel Vicha

Katolické speciality

Katolicismus je krásný, bohatý a hluboký – ale ve své „speciálnosti“ i nepřístupný a nápadně odlišný od jiných vyznání. Mnoho lidí se v jeho hloubce topí... A právě těm, kdo jsou z katolické jinakosti spíše rozpačití než nadšení, přichází na pomoc knížka Daniela Vichy.

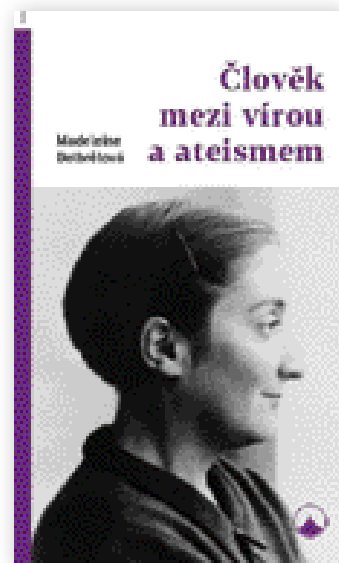
Brož., 129 Kč

Madeleine Delbrellová

Člověk mezi vírou a ateismem

Jak žít víru ve společnosti, která s Bohem v každodenní realitě nepočítá? Co mi může dát osobní vztah ke Kristu při střetu s praktickým ateismem? Úvahy Madeleine Delbrellové o křesťanství v dnešním světě jsou mrazivě přesné, hluboké a zároveň povzbudivé.

Brož., 239 Kč

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 3. 2019

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na obálce: Den v Nazaretě – adventní duchovní obnova v Třeboni 2018; foto: archiv JH vikariátu

Editorial

Půst a zdraví

Začíná postní doba. Letos nebyvale pozdě. A tak zatímco naše křesťanská postní kázeň poněkud ochabla (a to nejen letos kvůli pozdnímu termínu Velikonoc, ale jaksi všeobecně), jsou kolem nás lidé, kteří se postí. Troufám si říci, že půst je dnes v jistém ohledu populární, že je „in“. Setkáváme se s různými formami dobrovolných sebeomezování i u lidí, kteří se ke křesťanství nehlásí a kteří si v touze po dosažení či utužení zdraví nebo z přesycení soudobou konzumní mentalitou ordinují nějaký půst. Novodobou formu půstu, která je populární zejména mezi mladými, jsme

mohli zaznamenat v uplynulém měsíci, kdy řada lidí držela tzv. „suchý únor“ – dobrovolnou měsíční abstinenci od alkoholu. Bez ohledu na roční období se můžeme setkat s vegetariány odmítající masité pokrmy, vegany odmítající jakoukoli stravu živočišného původu či vitariány, kteří přijímají jen tepelně neupravenou rostlinnou stravu, takzvanou „raw food“, a to ještě jen některou. Existují dokonce i frutariáni, kteří jedí jen ovoce, semena a ořechy. Někteří odmítají nebo nemohou požívat cukr, laktózu či lepek. Židé mají přísné stravovací zvyklosti – kašrut a muslimové zase mají své halal potraviny. A tak bychom mohli pokračovat dále. Zkrátka je mezi námi mnoho těch, kteří z nejrůznějších důvodů něco nejedí.

Vedle náboženských či kulturních důvodů patří ke stravovacím omezením od nepaměti také důvody zdravotní. Zastánci různých stravovacích strategií zastávají názor, že požívání té které stravy je člověku ne-přirozené a tudíž jeho zdraví škodlivé a naopak zařazení jiné stravy do jídelníčku je zdraví ku prospěchu a jsou přesvědčeni, že skrze takto dosaženého zdraví tělesného dosáhnou i duševní pohody. Ze zdravotních (nikoli náboženských) důvodů dnes někteří lidé odmítají nebo omezují i jiné (ať už skutečně nebo domněle) zdraví škodlivé věci jako je kouření, jízda automobilem, sledování televizi, brouzdání po internetu, používání chytrého telefonu, užívání antibiotik, očkování či hormonální antikoncepce, někteří chodí bosí atd. Zkrátka chtějí udělat něco pro své zdraví. Je zajímavé, jak často se právě v souvislosti s těmito zdravotními stravovacími restrikcemi dnes znovu přichází do módy slovo půst. Jen namátkou pár náhodných titulků z internetu: „Půst pro zdraví – intenzivní detoxikace a regenerace“, „Půst jako všelék“, „Půst – blahodárny nástroj samoléčby“...

Někdy se nám může na pozadí všech možných radikálních sebeomezování zdát, že my křesťané se vlastně vůbec pořádně nepostíme. Avšak tyto tzv. půsty nemají s křesťanským chápáním pojetím půstu mnoho společného. Ne že by se křesťané nemohli a neměli i striktně postit, některé řeholní komunity to i praktikují a sám Ježíš se postil, až vyhladověl. Problém je jinde. Společným jmenovatelem těchto „půstů“ je jistá sebestřednost, zahleděnost do sebe sama, dosažení vlastního zdraví, udržení tělesné kondice, mládí, fyzické krásy a svěžesti, nebo snaha něco si dokázat. Takovýto půst obrací pozornost k sobě samému, k vlastnímu já a k vlastním problémům a může vést ke ztrátě sebekontroly, nesprávné míře a někdy i stravovacím problémům.

Křesťanské pojetí půstu nás má vést k pravému opaku. K obrácení, ke změně smýšlení, k odvrácení se od toho, co mě spoutává a svazuje k o-puštění (proto půst) své sebestřednosti a k otevření se Bohu a bližnímu, k vyrovnaným vztahům k sobě, k bližnímu, k Bohu.

Právě když odvrátíme skrze půst svou pozornost od sebe sama, od svých vlastních problémů, nedostatků, ano i vlastních nemocí, můžeme dosáhnout pravého uzdravení. Zdraví není jen kvalita tělesná. I dnešní medicína uznává, že člověk je bytostí bio-psycho-socio-spirituální, tedy že kromě své tělesnosti, má i svůj rozměr duševní, společenský a duchovní. Toto celostní vnímání člověka je blízké biblickému pojetí, které nerozlišuje duši a tělo ve smyslu nějakých složených součástí, ale vždy hovoří o člověku v jeho celistvosti – ať již biblické texty hovoří o těle či o duši, mají na mysli celého člověka v rovině fyzické, psychické, sociální i duchovní. A právě takový by měl být i náš půst. Má-li nás půst vést k uzdravení, tak ne formou redukční diety či odtučňovací kúry, ne skrze samoúčelnou abstinenci a odříkání, abychom si jen něco dokázali, ale v nelebení správného vztahu k Bohu, díky němuž dokážeme dát správnou míru a místo ostatním věcem a nalezneme správný vztah ke svému tělu i své duši, k našim bližním i světu okolo nás.

Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Obsah

Editorial	3
Na „východní frontě“ diecéze	4
Dětem a mládeži se věnujeme celoročně	7
Z historie a současnosti vikariátu Jindřichův Hradec	8
Duchovní a poutní centra	9
Řady řádů a jak se v tom vyznat? (1.)	10
Na cestě s mladými	11
Slovo života	12
Kde najdeme v centru diecéze sochy Panny Marie Budějovické?	15
Personalia	16
Zveme vás...	16
Studium učitelů náboženství a etiky dostane novou podobu	16
Zasvěcený život si připomněli s biskupy	17
Partnerský vztah je nutné bránit	18
Tříkrálová sbírka 2019 hlásí opět rekordní výsledky	19
DCR připravuje a zve...	19
Charity se představují: farní charita Jindřichův Hradec	20
Půst s Josefem Hlouchem	21
Postní almužna: Kdo se postí, ať je milosrdný	22
Vzpomínka na P. Jindřicha Hyblera	22
Setkání Písmem svatým	23
Průzkum niky potvrdil domněnky odborníků	24

Na „východní frontě“ diecéze

V roce 1625 povýšil papež Urban VIII. Jindřichohradeckou římskokatolickou farnost na proboštví. Zdejší kněží to umožnilo vykonávat určité úkony, např. sloužit pontifikální mše či světit zvony apod. O tyto služby byl v okolí velký zájem a město bylo na místní farnost hrdé, když ji papež takto vyznamenal. Aktuálně farnost mimořádně spravuje okrskový vikář P. Ivo Prokop.

Jindřichův Hradec je správní centrum stejnojmenného vikariátu. O jakém území hovoříme?

Tento vikariát je charakterizován dvěma spádovými centry, J. Hradcem a Třeboní. Jedná se současně o dvě nejvíce živé farnosti. Vikariát se vyznačuje krásnou přírodou, bohatstvím historických památek spjatých s pány z Hradce a Rožmberky, ale i komplikovanými osudy ve 20. století. Z jeho velké části došlo k vysídlení německy mluvícího obyvatelstva a dodnes se to projevuje na návštěvnosti bohoslužeb a obecně na životě obcí a farností, do kterých jezdíme. Někdy o Jindřichohradecku s nadsázkou mluvíme jako o „východní frontě“ – území s náročnými „bojovými“ podmínkami, kde je v zimě drsné klima, musíme překonávat velké vzdálenosti mezi kostely, a pak někdy slavíme liturgii se třemi seniory (jejichž účasti a vytrvalosti si vážíme) a někde se bohoslužby neslouží vůbec. Jsou zde tedy dvě docela živá centra a proti tomu okolí, kde se snaží udržet duchovní život často jen jednotlivé rodiny či osamocení věřící mnohdy vyššího věku.

Jak zkušenost s aktivitou a zájemem zohledňujete v obsazení kněžím a při správě farností?

Lze říci, že města Jindřichův Hradec a Třeboň jsou obsazena dostatečně, administrátorem farnosti i kaplanem. V ostatních farnostech, s výjimkou Kardašovy Řečice, Českých Velenic a Nové Bystřice, kněz nesídlí. Zmínil bych Novou Bystřici a okolí, kde je snaha navázat na působení paulánů, kteří zde měli veliký vliv. (Redakční pozn.: Římskokatolický Řád Nejmenších bratří sv. Františka z Pauly – Ordo minorum, zkr. OM, hovorově pauláni nebo nejmenší bratří založený sv. Františkem z Pauly a schválený papežem Sixtem IV. r. 1474.) Oblast kolem Českých Velenic je zase tradičně „oblátská“ a působí tu kněz z tohoto misijního řeholního společenství. Kněžím našeho vikariátu jsem vděčný za jejich vytrvalost a obětavě nasazení.

Jaký je zde zájem o jáhenskou a další služby, jak je hodnotíte?

Aktuálně u nás nepůsobí žádný jáhen. Využíváme však služby a pomoci akolytů, ze kterých bychom výhledově rádi vybrali kandidáty pro službu trvalých jáhnů. Naši současní akolyté jsou vyššího středního věku. Mají např. odrostlé děti a mohou se tak snáze věnovat službě farnosti. Pro letos plánované školení akolytů máme také mladší zájemce o tuto důležitou službu. Za tuto pomoc jsem velmi vděčný. Díky jejich činnosti můžeme věřícím v menších farnostech zajistit bohoslužby každou neděli. Obvykle střídáme ob týden mši sv. a bohoslužbu slova. Samozřejmě jsem rád i za jejich pomoc např. při návštěvách nemocných se svatým přijímáním.

Stávají se akolyté také zdrojem či motorem dalších návazných aktivit místních společenství?

Akolyté jsou současně přáteli s ostatními věřícími, svým způsobem patří do společenství farností, v nichž působí. Liturgií tedy jejich působení zdaleka nekončí. Nejde o pouhé „obřadníky“, kteří vykonají bohoslužbu a odjedou. K navštěvovaným farnostem a lidem v nich mají vztah...

Často se právě jejich prostřednictvím seznamujeme s potřebami, problémy či přáními věřících a poté nám zase pomáhají k jejich dobrému řešení.

V této souvislosti mne napadá otázka využití filiálních kostelů...

Filiálních kostelů, tedy svatyní bez vlastní farnosti a duchovní správy, máme poměrně dost a většinou se v nich slouží mše jen o pouti či v případech hřbitovních kostelů o „dušičkách“. Jejich další využití a údržba jsou problematické. V této otázce je třeba spolupracovat s městy a obcemi a případně hledat nového vlastníka, který by se o takové kostely a kaple důstojně postaral. V kostelech spravovaných excurrento slavíme bohoslužby převážně v neděli. V některých z nich také ještě navíc alespoň jednou během všedních dnů. Návštěvnost je však dosti nízká.

Nejen na základě této poptávky přistupuje biskupství ke slučování farností. Jak se vás to dotkne?

Plánujeme slučování zejména menších farností, kde nejsou živá místní farní společenství, a tudíž nemohou naplňovat svou úlohu. Nelze však od toho očekávat významnou změnu či ulehčení co se týká pastorace. Můžeme využít zkušenosti např. z Pražské arcidiecéze, Plzeňské diecéze a odjinud, kde tento krok do jisté míry zjednodušil administrativu.

O jaký počet farností půjde? Hovoříte o plánovaných změnách a jejich dopadech s věřícími?

Bude se jednat o jednotky farností. Věřící v našem vikariátu to snad přijmou s pochopením. Vždyť zejména co se týče vyřizování nejrůznějších záležitostí, stejně již nyní dojíždějí do větších center např. na úřady či k lékaři. Jednou z takových zastávek se pro ně stává také jindřichohradecké proboštství. Nedělní bohoslužby však vesměs zůstanou i ve sloučených farnostech zachovány.

Hovořili jsme o akolytech, jsou zde obecně aktivní věřící?

Bezpochyby jsou mnozí aktivní, a z toho mám také velkou radost. Lidé se scházejí a konají mnoho dobrého. Kromě bohoslužeb projevují věřící zájem i o další duchovní růst. Obracují se na mne s náměty na večery chval, tematické besedy, přednášky a setkání i duchovní obnovy. Jsou zde mnohá společenství a aktivity vycházející zesпода. Nemusíme nikoho nutit. Nerad bych také zapomněl na naše katechetky, které odvádějí úctyhodnou práci pro budoucnost.

Jaká je situace mimo Hradec a Třeboň?

V těchto farnostech jsou takové aktivity v menším měřítku. Na mnoha místech stojí téměř veškeré dění právě na několika aktivních křesťanech. Lidé z menších farností často tihnou do Hradce či Třeboně, prostě proto, že je tu více věřících. Přesto mohu zmínit např. společenství mládeže v Deštné, kde se jedná o menší farnost, přesto živější. Schází se zde a dojíždějí sem mladí lidé z celé diecéze.

Představují České Velenice třetí středisko vikariátu?

Je to, z hlediska pastorače, problematické místo?

Jak už jsem říkal na začátku, území podél státní hranice je dodnes odsunem silně ovlivněno. V našem vikariátu je to pás táhnoucí se od Českých Velenic až po Českou Kanadu. Jedná se někdy i o větší sídla, ovšem s velmi malým počtem věřících. Proto jsem rád, že zde působí misijně obláti, zastoupeni P. Vyhňálkem, a pauláni, zastoupeni P. Holečkem, modlí se a snaží o usmíření historické paměti a mezilidských vztahů.

Vidíte možnosti pro duchovní rozvoj těchto lokalit?

Podle mne zde není příliš možností pro klasickou pastorači. Inspirativní pro místo samotné je však přítomnost řeholníků, jejich modlitby a ochota duchovního, který zde nabízí radu, pomoc a vysloveně „nízkoprahovou“ službu. Je tam s lidmi a snaží se pomoci, co se týká i kulturní stránky a osvěty. Postupně se objevují lidé, kteří se začínají zajímat, rozpomínají se na víru svých předků, nalézají v ní pomoc pro svůj život a třeba i požádají o křest. Jde to však velmi zvolna a vyžaduje to trpělivost.

Co je pro jindřichohradecký vikariát charakteristické?

Specifická je letní sezóna, kdy do obou center – J. Hradce i Třeboně přijíždí množství turistů a organizují se také nejrůznější mládežnické tábory v krásné okolní přírodě, kam např. jezdíme sloužit mši svatou. Pastorače je zde v létě a v zimě poněkud odlišná. Vikariáty sousedící se státní hranicí řeší také podobné pastorační problémy ve vysídleném území.

Čím se od vás mohou ostatní inspirovat?

Myslím, že se nám daří být součástí kulturního dění tohoto regionu. Snažíme se, aby naše působení pomáhalo lidem pochopit, kde žijí, jací tu byli jejich předci a uvědomili si bohatou historii spojenou s pány z Hradce, Slavaty, Rožmberky... Působí zde mimo jiné chrámový sbor Adama Michny z Otradovic, připomínající tohoto vynikajícího básníka a skladatele, ale i schůly mladých a množství dalších aktivit, které přesahují takřkajíc za vrata kostelů.

Vaše vztahy s veřejnou správou jsou tedy dobré?

Vycházíme velmi korektně. Spolupracujeme na společné službě obyvatelům, zejména v oblasti kultury, významných společenských akcí či památkové péče. Např. v Třeboni se poslední roky církev účastní zahájení lázeňské sezony. Těší nás zájem o spolupráci ze strany hasičů, myslivců i jiných sdružení. Zde v J. Hradci si vážím součinnosti s místním 44. lehkým motorizovaným praporem Armády ČR, kdy se vzájemně navštěvujeme a nacházíme možnosti společného působení. Podíli jsme se na poskytování duchovní služby vojákům ve spolupráci se zdejším vojenským kaplanem. Hezké vzpomínky mám na žehnání pomníku padlým při bojích u Cebrůva z 1. světové války na městském hřbitově. V kasárnách letos přijali i tříkrálové koledníky a na začátku nového výcvikového roku se konala v proboštském kostele ekumenická bohoslužba pro vojáky. Se samosprávami měst a obcí pracujeme na vyjasnění některých majetkových vztahů, zatížených problémy z minulosti.

Zastavme se také u spolupráce s Biskupstvím českobudějovickým. Jak může tento úřad pomoci?

Odlišme úlohu duchovní, již představuje otec biskup jako nástupce apoštolů, a úlohu administrativní, již se věnují různá oddělení biskupství. Úřední rovina představuje řešení záležitostí spojených s ekonomikou a majetkovou správou. Vikář má působit jako určitý prostředník mezi biskupem, který jej jmenuje, a věřícími i kněžími na jistém území. V ohledu záležitostí duchovních je moje zkušenost ze spolupráce dobrá. V oblasti administrativní bych uvítal zjednodušení některých

Zleva: P. Jozef Gumenicý, P. Martin Bětuňák, P. František Holeček, OMI, P. Ivo Prokop, P. Edward Emil Maka; P. Tomáš Vyhňálek, OMI

procesů, aby se jednodušší záležitosti rozhodovaly přímo ve vikariátu.

Je farář spíše pastýř nebo manažer?

Každý kněz, který má svěřenou farnost, se s tímto rozpořem setkává a musí se s tím vypořádat. Má pečovat o obojí a nenechat se pohltit materiálními záležitostmi, ale ani je nepodceňovat či nezanedbávat. Bez modlitby a snahy o poctivý duchovní život to nejde. Naštěstí nám velmi pomáhá vikariátní stavební technička a vikariátní účetní.

Kde vidíte vikariát za 10–15 let?

Dosavadní model nedělní bohoslužby v každé farnosti je udržitelný jen s velkým vypětím. Naše bolest je velké území s malým počtem věřících a málo kněžím. Tak bych chtěl povzbudit farnosti, které žijí, kde duchovní život funguje, jak má, a pomoci k probuzení těch farností, kde je to slabší. Hodně dobrého klíčí a doufejme, že to časem přinese plody. Těším se na nové akolyty a trvalé jáhny i další šikovné dobrovolníky, kteří nám budou pomáhat. Přál bych si také, abychom nezůstali téměř bez kněží a tak prosím o modlitbu za nová povolání. Současně bychom rádi vyřešili otázku opuštěných farních objektů. Tam, kde to má budoucnost, je vhodné provést rekonstrukci a dále je využít. Některé farnosti uvítají místo, kde se mohou scházet. Další využití je možné pro ubytování poutníků... Např. společenství mladých lidí v Deštné se schází při víkendových akcích a přitom se snaží o údržbu a opravu fary.

Můžeme v této souvislosti hovořit o misiích?

Může to tak být. Přijdou místní lidé a zjistí, že se kolem kostela dějí

docela dobré věci, že jsou tam sympatičtí lidé a rádi se s nimi sejdou, třeba i doma v rodinách, a zalíbí se jim modlitba. Je to však obec od obce. Někde už nežijí lidé, kteří by takové aktivitě dali podnět a strhli další. Tam, kde zájem je, je vhodné jej podpořit. Mimo J. Hradec a Třeboň je skoro každá bohoslužba misijní. Setkáváme se s lidmi, kteří o víře nic neví, a máme radost, když se ptají... Jsem vděčný, že při cestách do většiny farností se můžeme těšit na setkání s dobrými, vstřícnými lidmi.

Otče vikáři, děkuji za rozhovor.

Red.

Foto: archiv vikariátu

Vikariátní pouť v Dobré Vodě

Inzerce

Kláster Milevsko
Vás zve na
Postní zamyšlení
„Svatost je i pro tebe“

V neděli 17. března 2019
v 15:00
v Latinské škole

Zpívají Vokalistky z Chyšek

Zamyšlení povede
P. Mikuláš Selvek, O. Praem.
na základě eshortace papeže Františka
Gaudete et exultate – Radujte se a jásejte

Dětem a mládeži se věnujeme celoročně

V našem vikariátě probíhá mnoho aktivit pro děti a mládež. Kromě farních katechezí, vyučování náboženství a přípravy dětí na první svaté přijímání také společně nacvičujeme písně na rytmické mše sv. zaměřené na rodiny s dětmi a setkáváme se na ministrantských schůzkách a dětském „spolču“.

Mezi další pravidelné společné akce neodmyslitelně patří **dětské vikariátní poutě**, které probíhají v různých farnostech, a na něž rády vzpomínají nejen děti, ale i dospělí. V předloňském roce jsme s dětmi navštívili malebné městečko Strmilov nacházející se v České Kanadě a loni jsme obdivovali krásy poutního místa Dobrá Voda. V letošním roce budeme putovat do neméně lákavého kostela v Mláce u Stráže nad Nežárkou, kde bychom si společně chtěli připomenout patronku rodin sv. Zdislavu.

V podzimním období nás také každoročně potěší **Svatomartinské setkání v Třeboni**, kde oslavujeme svátek sv. Martina, připomínáme si život tohoto světce krátkou scénkou na náměstí a poté v lampiónovém průvodu společně přicházíme do kostela. Mší svatou celá oslava vrcholí. Třeboňský kostel bývá vždy zaplněný do posledního místa a každý z účastníků si domů odnáší voňavého perníkového koníčka na památku.

A už se blíží **advent** a s ním velké množství nabídek na dobře prožité chvíle. V loňském roce se katechetkách našeho vikariátu podařilo připravit v adventu duchovní obnovu pro děti školního věku. Tato akce s názvem **Den v Nazaretě** proběhla v Třeboni a nadchla mnoho dětí. Proto jsme se rozhodli navázat další duchovní obnovou pro děti a chystáme ji v postní době v Jindřichově Hradci. Při ní se účastníci zapojí do Pašijového příběhu, který téměř pravidelně hrají děti z hradecké farnosti a dramaticky tak ztvárňují poslední události z Ježíšova života. Adventní a vánoční období s dětmi prožíváme také a společně se setkáváme na rorátech, koncertech, výtvarných dílnách, při pletení adventních věnců a zpívání koled u jesliček.

Školám nabízíme programy a **vstupy do škol**, abychom jim alespoň trochu přiblížili křesťanskou tradici, a jsme velmi rádi, že o tyto programy je stále velký zájem. Vánoční scénky a živý betlém potěší farníky ve vánoční době například i v Suchdole nad Lužnicí. Nový rok nám jako obvykle odstartovala **Tříkrálová sbírka** v lednu a v Jindřichově Hradci se také již po desáté konal **Rodinný ples**, který pořádá farní spolek Hippolyt, a na kterém se každoročně schází rodiče s dětmi. Zažili jsme tam krásné předtančení, program pro děti oživilo vystoupení pana kouzelníka, nechyběl ani dětský koutek a bohatá tombola.

V březnu nás čekají **karnevaly**, které pořádá většina farností našeho vikariátu. V hradecké farnosti letos karneval proběhl ve spolupráci s místní charitou v neděli 3. března, v rámci něhož nám nejmladší školáci zahráli krátkou scénku ze života Dona Boska. Těšíme se i na již zmíněný **Pašijový příběh** v neděli 7. dubna a věříme, že všem

Karneval 2018

zúčastněným přinese hlubší prožití Svatého týdne, proto si jej nechme ujít.

Zkrátka školní rok je aktivitami pro děti, událostmi a oslavami naplněný až po okraj. A aby nám nebylo po sobě navzájem smutno, o hlavních letních prázdninách probíhají farní tábory, příměstské tábory a týdny plné výletů, kdy společně prožíváme různá dobrodružství a učíme se navzájem spolu být a dobře žít. Máme tak nejen spoustu krásných fotek, ale i vzpomínek a kamarádů. Některá přátelství přetrvávají do dospělosti a pomáhají dál utvářet naše farní rodiny.

Eva Hejdrová, katechetka

Inzerce

POSTAVME ŠKOLU V AFRICE

Postní duchovní
obnova pro Misijní klubka a všechny zájemce
16. března 2019 na Klokočech
začínáme v 9.00

Čeká nás:

- * duchovní slovo o. Mikuláše Sehnka, OPraem, Postavme školu
- * Vojtěch Nádvozník, dobrovolník v Ugandě
- vyprávění + fotky
- * společný oběd
- * vyrábění - misijní mařičky (holky) + misijní míč a kopaná (kluci)
- * venkovní klíčová cesta
- * zakončení v Klubíčku
- * 17.00 mše svatá s neřehlní platností

Doporučený příspěvek
na den 100 Kč

Jihlavský kraj | Křesťanská charita Hradec Králové | Misijní klubka | Misijní klubka | Misijní klubka

Z historie a současnosti vikariátu Jindřichův Hradec

Jindřichohradecký vikariát – vicariatus Novodemensis – se rozkládá v jihovýchodní části českobudějovické diecéze. Zčásti tvoří jižní hranici diecéze a shoduje se i se státní hranicí mezi Českou republikou a Rakouskem. V této části sousedí českobudějovická diecéze s rakouskou diecézí Sankt Pölten.

Vikariát sdružuje celkem 31 různě velkých i různě nábožensky živých farností, některé z těchto farností mají charakter farností městských (zejména Třeboň a Jindřichův Hradec), jiné charakter městyse a jiné charakter ryze vesnický, historie některých sahá do dávné minulosti, jiné jsou z novější doby.

Službu okrskového vikáře zastává administrátor jindřichohradeckého probošství P. Mgr. Ivo Prokop, službu sekretáře vikariátu P. PhDr.

Mgr. Jozef Gumenický, farní vikář v Jindřichově Hradci a vikariátní kaplan pro mládež.

Dále zde působí P. ThLic. Tomáš Vyhnaněk, OMI (České Velenice), P. PhDr. ThLic. Jindřich František z Pauly Holeček, OM (Nová Bystřice), P. Mgr. Edward Emil Maka (Kardašova Řečice), v Třeboni bydlí dva kněží, P. Mgr. Martin Bětuňák, administrátor děkanství a P. Mgr. Jiří Kalaš, farní vikář. Duchovním správcem farnosti Lomnice nad Lužnicí je P. Mgr. Josef Stolařík, který bydlí mimo vikariát v Ševětíně. Na každého kněze v průměru připadá 4,3 farností.

Snad nejstarší sakrální stavbou na území dnešního vikariátu, byl románský kostel sv. Jana Křtitele v obci Mních u Nové Bystřice, který je doložen již v 11.–12. století. Ve 14. století, v době vlády Karla IV. se objevují jako základ budoucích farností plebánie. První zmínka o duchovní správě v Jindřichově Hradci pochází ze 13. století v souvislosti s řádem německých rytířů. Nejmladší farností jsou České Velenice, které vznikly v roce 1920 rozdělením hraničního města Gmünd z částí Velenice, České Cejle a Josefsko. Zde stojí od roku 1935 také

Svatomartinské setkání v Třeboni

nejmladší farní kostel vikariátu, zasvěcený svatě Anežce České.

Po vzniku Biskupství českobudějovického

V 18. století došlo k důležité změně. Pius VI. vyhověl přání císaře Josefa II, a 20. září 1785 vydal zakládající bulu českobudějovického biskupství, *Cunctis ubique*. Na jejím základě bylo z pražské arcidiecéze vyčleněno území jižních a jihozápadních Čech, které přešlo do nově vzniklé českobudějovické diecéze. Fary na Jindřichohradecku a Třeboňsku byly přechodně začleněny do vikariátů českobudějovic-

kého a veselského, avšak již **v roce 1672 byl vytvořen samostatný vikariát jindřichohradecký, který se dělil na vikariát městský a venkovní.**

Vikariát třeboňský vznikl v roce 1789. Další změnu přinesl podzim v roce 1938, kdy na základě Mnichovské dohody (diktátu) byly obce a s nimi i farnosti s převážně německy mluvícím obyvatelstvem v rámci Sudet odtrženy od Československé republiky a přičleněny do Německé říše. Samotné město Jindřichův Hradec se stalo malým poloostrovem v německém moři. Po skončení druhé světové války se ve vikariátech Třeboň i Jindřichův Hradec – venkov obnovil předválečný stav. Zejména pohraniční farnosti na Novobystřicku i ve Vitorazsku zůstaly téměř vylidněny a jejich opětovné osídlení bylo velmi složité, farnost Krabonoš prakticky zanikla.

V roce 1948 přišlo výrazné pronásledování církve, která byla se svojí

Strom života

Chlum u Třeboně – kostel Nanebevzetí P. Marie

Třeboň – kostel sv. Jiljí a P. M. Krdalovny

činností zahrnuta do zdí kostelů, kvůli náboženskému přesvědčení bylo pronásledováno mnoho laiků, do svízelné situace se dostali duchovní.

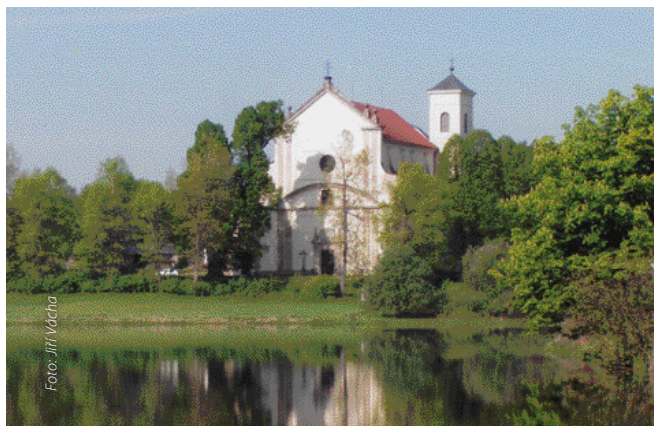
V roce 1960 byly malé okresy pospojovány a území nového okresu se mělo shodovat s územím vikariátu. K 30. 6. 1960 přestal existovat okres Třeboň a s tím i po 171 letech třeboňský vikariát.

Náboženská situace

V rámci vikariátu je velmi rozdílná, zbožnost na Třeboňsku je větší než na Jindřichohradecku. Je to zřejmě tím, že oblast bývalého vikariátu třeboňského byla méně jazykově smíšená (s výjimkou Vitorazska) než oblast vikariátu Jindřichův Hradec – venkov, kde po druhé světové válce se ve farnostech s převážně německy mluvícím obyvatelstvem lidé prakticky úplně změnili a noví dosídlenci nenavázali na zbožnost odsunutých obyvatel. V současnosti existují velké rozdíly mezi farnostmi venkovskými a městskými. V městských se nedělních bohoslužeb účastní věřící všech věkových kategorií, od rodin s nemluvnaty, s malými i většími dětmi, částečně mládež, lidé středního věku, až po seniorky a seniory. Vidíme zde u oltáře ministranty, slyšíme kvalitní hudbu, kdy to liturgické předpisy dovolují, je kostel vyzdoben květinami. Ještě po skončení mše svaté přítomní spolu hovoří a tak upevňují vztahy ve farní rodině. V městských farnostech je vyučováno náboženství, schází se i mládež a tak je perspektiva, že zde i v budoucnu bude plamen víry stále hořet.

Horší je situace v sídelních útvarech typu městyse a velmi špatná je ve vyložené venkovských farnostech a to je ještě lepší v těch, které leží ve vnitrozemí, než v těch pohraničních, o kterých již byla zmínka výše. Nezbyvá než věřit, že je-li to Boží vůle, tak se i zde náboženská situace jednou zlepší a v těch městských farnostech aspoň udrží. Jedno přísloví říká: „Člověče, přičiň se a Pán Bůh ti pomůže“. A tak věřící lidé jindřichohradeckého vikariátu, duchovní i laici, mají před sebou nemalý úkol, snažit se o to, aby Boží láska a milosrdenství se dotkly co nejvíce lidských duší.

Ing. Karel Bajer; redakčně upraveno

Nová Bystřice – kostel Nejsvětější Trojice

Duchovní a poutní centra

Kromě dvou správních center J. Hradce a Třeboně můžeme v rámci území vikariátu hovořit také o dvou centrech duchovních. Jedním z nich je **mariánské poutní místo Mláka** poblíž Stráže nad Nežárkou – postupně restaurovaný barokní kostel z 18. st. Druhým je pak původní **klášter paulánů s kostelem Nejsvětější Trojice u Nové Bystřice**. Zachoval se zde pouze chrám, jeden z největších kostelů vikariátu. Je centrem velkých poutí také pro poutníky z Rakouska a Německa.

Mezi další mariánské lokality patří Chlum u Třeboně, Nová Včelnice, Pluhův Žďár, Třeboň.

Nemůžeme opomenout také moderní poutní místa – **kostel sv. Anežky České** v Českých Velenicích, o Slavnosti Porciunkule (nyní 1. neděle v srpnu) bývalý františkánský klášterní **kostel svaté Kateřiny** v Jindřichově Hradci a samozřejmě **kostel v Horní Pěně**, rodiště odkud pocházel blahoslavený Bedřich Bachstein. O výročí jeho smrti se zde konají pěší pouti. Starý kostel sv. Ottona v Deštné je spojen s fungujícím společenstvím mladých. Zmínku si zaslouží také **Strom života**, jedno z nejpozoruhodnějších děl barokního řezbářství na jihu Čech, které pochází z kláštera paulánů v Klášteře u Nové Bystřice. J. Hradci je přítomna také tradice jezuitů, kteří zde rozvinuli vzdělávání.

Red.

České Velenice – kostel sv. Anežky České

Setkání řeholníků s biskupy v českobudějovické diecézi 2. 2. 2018

Řady řádů a jak se v tom vyznat? (1.)

Na 2. února, připadl Světový den zasvěcených osob, který si připomínáme na svátek Uvedení Páně do chrámu (lidově Hromnice). V České republice působí mnoho ženských i mužských řádů a kongregací. Nabízíme jejich přehled podle zaměření a poslání.

Církevní řady

Řady (latinsky ordo) jsou nejstarší formou řeholního společenství. Každý řád se řídí určitou řeholí, tj. souhrnem předpisů, které upravují řeholní život a jsou téměř vždy sepsané samotným zakladatelem řádu. Osoby, které do řádu vstupují, procházejí noviciátem, tj. zkušebním obdobím, kdy si v klášteře ověřují, zda se mohou a chtějí tomuto zasvěcenému životu věnovat až do smrti. Do řeholního stavu se vstupuje přijetím evangelijních rad, složením veřejných slibů chudoby, čistoty a poslušnosti. Tyto sliby jsou nejprve časné, skládají se na dobu ne kratší než 3 léta a nepřekračující 9 roků, a po nich následují slavné sliby, které znamenají trvalé zasvěcení se Bohu a setrvání v řeholním společenství. Ti, kdo se k tomuto způsobu života zavázali řeholními sliby, se označují jako mniši, mnišky, řeholníci, řeholnice, bratři nebo (řádové) sestry.

Kongregace

Kromě církevních řádů začaly v 16. století podle předpisů Trientského koncilu vznikat kongregace (lat. congregatio, tj. shromáždění). Lišily se tím, že místo slavných slibů měly tzv. věčné sliby s menší závazností a většinou netrvají na odděleném životě v klášteře, ale usazují se naopak ve městech a věnují se působení ve společnosti.

Život v klášteře

Rozšířeným způsobem života mnoha řádů je společný život v klášteře neboli konventu. Každé místní společenství řeholníků je podřízeno jednomu představenému (opat, abatyše atd.)

a v čele celého řádu stojí opat primas nebo generální představený. V klášteře se řeholníci společně modlí, a to především tzv. liturgii hodin, která je veřejnou modlitbu církve sestavenou tak, aby Boží chvála posvětila celý průběh dne a noci. Prostor je také pro chvíle ticha, meditaci, kontemplaci a adoraci. Středem života křesťanského společenství je společné slavení mše svaté. Život v klášteře kromě modliteb naplňuje také práce, společné stolování a chvíle rekreace. Vedle mnichů mohli být členy řádu i laičtí bratři (konvrši), kteří neskládali slavné sliby a vykonávali především manuální práci. Znakem zasvěcení a svědectvím chudoby je řeholní oděv, tzv. hábit, který je pro každý řád specifický.

Každé řeholní společenství má vlastní zaměření (charisma), obvykle charakterizované principy života svého zakladatele, ale „těžištěm činnosti řeholních řádů je milosrdná služba trpícímu člověku, která byla historicky realizována především v péči o nemocné a potřebné,“ jak je uvedeno na stránkách www.rehole.cz.

ŘÁDY A KONGREGACE KATOLICKÉ CÍRKVE PŮSOBÍCÍ V ČESKU

V České republice působilo k 1. 1. 2019 celkem **31 mužských a 63 ženských řeholních institutů**. K tomuto datu u nás žilo celkem **656 řeholníků a 1 065 řeholnic**, z toho je 42 řeholních studentů bohosloví, 26 řeholních noviců a 17 novicек. Nejvíce řeholnic žije v Arcidiecézi Praha (283), následuje Diecéze Brno (212) a Arcidiecéze Olomouc (187), nejméně naopak v Diecézi Plzeň (17). 29 sester studuje nebo pracuje v zahraničí. V ČR je celkem **95 mužských a 138 ženských řeholních komunit** (klášterů, domů,...

v jednotlivých městech a obcích).

Předsedou Konference vyšších představených mužských řeholí je břevnovský arcipat **P. Prokop Siostrzonek OSB** a předsedkyní Konference vyšších představených ženských řeholí se stala v říjnu minulého roku **S. M. Krista Chládková OP**, generální představená České kongregace sester dominikánek.

Existuje celá řada řádů, které jsou obvykle rozděleny na mužské a ženské větve. U některých řádů existuje i třetí řád, jehož členové (**terciáři**) žijí civilním životem mimo klášter.

Některé řády působí **mezi laiky**, například ve školství nebo zdravotnictví, v jiných naopak žijí členové v přísném odloučení uzavření v tzv. **klauzuru**.

Podle druhu se řeholní řády člení na **mnišské, řeholní kanovníky, řády žebravé, řeholní kleriky a rytířské řády**. Podle druhu apoštolátu (zaměření) se rozlišují řády kontemplativní, činné a **kontemplativně činné**.

Kontemplativní řády

Kontemplativní neboli rozjímavé řády se věnují primárně **modlitbě a rozjímání**, na rozdíl od činných, které se věnují apoštolátu ve světě. Způsob svoji obživy zajišťují klášterní produkcí. Členové těchto řádů žijí v přísné klauzuru, tzn. v přímém odloučení od venkovního světa.

- **BENEDIKTINI** jsou nejstarším existujícím mnišským řádem západního křesťanství, který se řídí se Řeholí **sv. Benedikta** z Nursie z počátku 6. století. Mottem řádu se stalo heslo „*Ora et labora*“ – česky „*Modli se a pracuj*“.
- **CISTERCIÁCI** jsou mnišským řádem ze 12. století a jejich zakladatelem je sv. Robert a jejich zásluhou byly kolonizovány mnohé do té doby pusté oblasti západní a střední Evropy.
- **TRAPISTÉ** jsou členové Řádu cisterciáků přísné observance, který navazuje na benediktínskou tradici. Mniši zachovávají mlčenlivost, neboť ticho vytváří prostor pro vnímání Boha. V ČR vznikly v poslední době dva nové kláštery, v Novém Dvoře a v Poličanech.
- **PREMONSTRÁTI** jsou členové duchovního řádu řeholních kanovníků a se řídí řeholí sv. Augustina. Jejich hlavní činností je kazatelství, práce v duchovní správě, vědě a školství. V ČR jsou společně se salesiány největším mužským řeholním institutem.
- **AUGUSTINIÁNI** se řídí řeholí sv. Augustina, která je na rozdíl od Řehole sv. Benedikta stručnější a poskytuje řeholníkovi možnost větší míry vnější činnosti.
- **KARMELITÁNI** patří do katolického řádu založeného ve 12. století poustevníky žijícími v ústraní v pohoří Karmel v dnešním Izraeli. Jejich spiritualita klade důraz především na kontemplaci, bratrské společenství a službu uprostřed lidu.

Pokračování...

Monika Klimentová; zdroj: Wikipedie, rehole.cz, Katalog mužských a ženských řeholních institutů v ČR – stav k 1. 1. 2019

Z akce Týden plný cyklovýletů

Na cestě s mladými

Když jsem byl před dvěma a půl lety přeložen do Jindřichova Hradce, věděl jsem, že přicházím do oblasti, kde nenajdu plné kostely, ale lidi, které v nich potkám, se budou snažit žít svoji víru opravdově. V tomhle názoru jsem se nezklamal.

Na vesnicích moc lidí v kostele nepotkávám, v městě samotném je to (alespoň o nedělich) trochu lepší. Co mě však hodně těší, mladí křesťané zde o sobě vědí a snaží se být v kontaktu a dělat věci společně nejen v rámci farnosti. První kontakty s nimi jsem navazoval již jako bývalý ředitel DCM a sblížili jsme se již při putování na Světový den mládeže v Krakově, kde jsem si mladé z pomezí České Kanady a Vysočiny zvláště všímal. Proto jsem věděl, že naleznu živé Deštenské společenství mládeže, které navštěvují mladí lidé nejen z našeho okolí, ale i z jiných částí Čech a Moravy. Tuto hezkou partu mladých lidí, sestávající z katolíků, evangelíků, adventistů či lidí nepokřtěných nadchla Deštenská fara, kterou se snaží svépomocí udržovat a částečně opravovat. Společně pořádáme tematické víkendy, duchovní obnovy, letní pěší putování, účast na festivalu United ve Vsetíně, několikrát jsme uspořádali Večer mladých z vikariátu – ať již v Třeboni nebo ve Strmilově. Nedávno jsme se mohli účastnit společného setkání mladých z našeho vikariátu a děkanství Gmünd, které inicioval spolubratr z Českých Velenic. V květnu plánujeme na faře ve Strmilově exercicie pro vysokoškoláky.

V samotném městě Jindřichův Hradec vzniklo malé společenství středoškoláků, s kterými v těchto měsících absolvujeme kurz Alfa pro mládež (vedou ho mladí z Deštenského společenství). Účastní se ho asi 20 lidí z řad teenagerů i mladých dospělých a z prvních setkání jsem zatím ohromně povzbuzen. Modlitbou nám kryjí záda sestry karmelitky z nedalekých Dačic a také farníci s modlitbou růžence přede mší svatou. Podobně jsou mladí hodně aktivní i v Třeboni, kde nacházejí oporu v místních kněžích. Ti mají otevřené dveře k působení i na místním gymnáziu.

Práce s mladými lidmi je ustavičným hledáním, jak je oslovit, doprovázet k setkání s živým Kristem a povzbudit je, aby se nebáli svoji víru žít naplno a být svědky mezi svými spolužáky a přáteli, kteří o křesťanství a Kristu zatím moc neslyšeli nebo neuvažovali. Vyžaduje to hodně nasazení, ale přináší také hodně radosti a povzbuzení, že i práce kněží na periferii má smysl a naplnění.

P. Jozef Gumenický, kaplan pro mládež JH vikariátu

#3

„Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec!“ (1k 6:36)

Milovat každého: jediný cíl

Podle vyprávění evangelisty **Lukáše** vyslovil Ježíš po sérii b ahslovenství **SVOJI REVOLUČNÍ VÝZVU, ABYCHOM MILOVALI KAŽDÉHO ČLOVĚKA JAKO SVÉHO BRATRA, DOKONCE I KDYŽ SE PROTI NÁM STAVÍ JAKO NEPŘÍTEL.**

Ježíš to dobře ví a vysvětluje nám to: **JSME VŠICHNI BRATŘI, PROTOŽE MÁME JEDINÉHO OTCE, KTERÝ STÁLE HLEDÁ SVÉ DĚTI.**

BŮH JE OTEC, KTERÝ CHCE S NÁMI NAVÁZAT VZTAH, VOLÁ NÁS K ZODPOVĚDNOSTI, ALE ZÁROVEŇ JE JEHO LÁSKA I ÁSKOU PŘÍČIJÍCÍ, UZDRAVUJÍCÍ, ŽIVÍCÍ. JE TO MATEŘSKÝ POSTOJ SOUCITU A NĚHY.

Toto je milosrdenství Boží, které se osobně obrací ke každému člověku se všemi jeho křehkostmi; ba dokonce dává přednost těm, kteří jsou na okraji, vyloučení a odmítnutí.

Jako křesťané můžeme přinášet rozhodné svědecké činy proti proudu: osvobodíme se od nás samotných a od různých: začneme navazovat poškozené nebo zpětrhané vztahy...

JESTLIŽE JSME NĚKOMU UBLÍŽILI, POŽÁDEJME HO ODVÁŽNĚ O ODPUŠTĚNÍ A DEJME SE ZNOVU NA CESTU. JE TO VELMI DŮSTOJNÝ SKUTEK.

MILOSRDENSTVÍ JE LÁSKA, KTERÁ NAPLŇUJE SRDCE A PAK SE VYLÉVÁ NA DRUHÉ, NA SOUSEDY I NA CIZÍ LIDI, NA OKOLNÍ SPOLEČNOST.

A JESTLIŽE NĚKDO SKUTEČNĚ URAZIL NÁS, ZKUSME MU ODPUSTIT A UDĚLAT MU ZASE V SRDCI PROSTOR, A TAK MU UMOŽNIT, ABY RÁNU UZDRAVIL.

Zkušebnosti ze světa:

Z FILIPÍN

„Bylo mi teprve jedenáct, když mi zabil otec, ale spravedlností nebylo učiněno zadost, protože jsme byli chudí.

Když jsem vyrostla, vystudovala jsem práva, protože jsem si přála a za otcovu mrt spravedlivost.

Ale Bůh se mnou měl jiné plány: jedna kolegyně mě pozvala na setkání s lidmi, kteří se snaží skutočně žít evangelium. A tak jsem začala také.

Jednoho dne jsem prosila Ježíše, aby mi ukázal, jak mám konkrétně žít slova: „**Milujte své nepřátele,**“ protože jsem cítila, že jsem pořád ještě plná nenávisti k lidem, kteří zabil mého otce.

Další den jsem potkala sířa tě skupiny. **S úsměvem jsem ho pozdravila a zeptala jsem se, jak se daří jeho rodině.** Úplně ho ten můj pozdrav vykollel. a já jsem byla překvapená, že jsem tu udělala.

Nenávist ve mně se rozpouštěla a proměňovala v lásku. Byl to ovšem, jen první krok: láska je kreativní! **Pomyslela jsem si, že každý člen té skupiny by měl dostat naše odpuštění.** Zaslí jsme za nimi s mým bratrem, abychom napravili naše vztahy a svědčili o tom, že je Bůh miluje!

Jeden z nich nás poprosil o odpuštění toho, co udělal, a o modlitbu za něj a jeho rodinu.”

zpracoval: Centrum mladých ora jednolu

Když odpouštíš, vždycky zvítězíš

„Budte milosrdní,
jako je milosrdný
váš Otec!“ (Lk 6,36)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Když Ježíš mluvil ke svým následovníkům a lidem kolem sebe, říkal jim, aby milovali všechny lidi.

Ve skutečnosti jsme všichni bratři a sestry, protože jsme děti jednoho Otce. Když nám někdo ublíží, musíme mu odpustit.

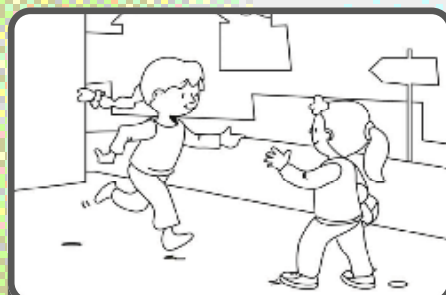
Ježíš odpustil svým nepřátelům, i když ho mučili.

Jednou jsem se pohádala se svojí kamarádkou. Ležela jsem na posteli a říkala jsem si: "Ježíš teď se mnou není moc spokojený."

Vstala jsem z postele a řekla jsem mamince, že jdu za kamarádkou, která bydlí u nás v ulici, abych se jí mohla omluvit.

Když jsem přišla k jejích domu, viděla jsem, jak mi jde naproti. Chtěla mi říct, že se mi omlouvá! Odpověděla jsem, že jsem chtěla udělat to samé!

(Kristina ze Slovinska)

Vyluštěte a pošlete tajenku na katechetky@dicb.cz.

Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu.

Výherci PROSINCOVÉ křížovky jsou:
Zuzka z Lišova, Kateřina Záborská
a **Lauri z Vrátá**

Výherci z LEDNOVÉ křížovky jsou:
Vendula Pumprová, Jan Janoch a Václav Bárta.

Všem výhercům gratulujeme.

Kde najdeme v centru diecéze sochy Panny Marie Budějovické?

Pannu Marii Budějovickou, slavný obraz s patronkou města, zná asi každý. V současné době je originál uložen na českobudějovickém biskupství a veřejnost má možnost se s obrazem potěšit při významných událostech. Kopie obrazu je stále umístěna na hlavním oltáři v Kostele Obětování Panny Marie na Piaristickém náměstí.

Před 203 lety, kdy řádila v našich krajích morová epidemie, rada města učinila slib, že pokud se tato zkáza Českým Budějovicím vyhne,

bude se 21. listopad slavit jako svátek Obětování Panny Marie a v tento den se v našem městě a okolí nebudou „konati žádné služební práce“. Mor se tehdy městu vyhnul a na počest ochránkyně města se konala k obrazu velkolepá procesí. Tato tradice byla po roce 1989 obnovena. Jen na ten den volna se zapomnělo a nyní je 21. listopad pro „budějovičáky“ obyčejný, pracovní den.

Pokud byste ale chtěli za sebe a za naše předky Panně Marii Budějovické poděkovat, lze její sochy nalézt na důstojných místech po celém krajském městě.

*Martin Maršík
Foto: Milan Binder*

Mariánské náměstí – Mariánský sloup

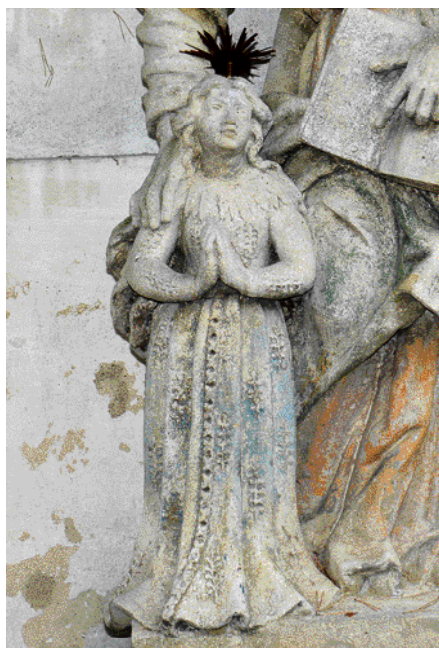
Piaristické náměstí – vchod do kláštera

Nábřeží Malše – proti DK Slavie

Senovážné náměstí – chodba památkového ústavu

Piaristické náměstí – klášterní zahrada

Kostel Srdce Páně – zahrada

Personalia

A. Ustanovení:

R. D. Mgr. Josef Stolařík byl od **8. 1. 2019** ustanoven excurrento administrátorem farností **Benešov nad Černou**, vikariát Český Krumlov a **Olešnice, Trhové Svinvy a Žumberk u Trhových Svinů**, vše vikariát České Budějovice-venkov. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

R. D. Vendelín Zboroň byl k **15. 1. 2019** odvolán z funkce administrátora farností **Velhartice** a excurrento administrátora farností **Čachrov, Hlavňovice, Hory Matky Boží, Velhartice, Zhůří, Železná Ruda**.

R. D. Marek Antoni Donnerstag, Th.D. byl od **16. 1. 2019** ustanoven excurrento administrátorem farností **Čachrov, Hlavňovice, Hory Matky Boží, Javorná na Šumavě, Velhartice, Zhůří** a **Železná Ruda**, vše vikariát Sušice-Nepomuk. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

B. Životní jubilea:

P. PhDr. ThLic. Jindřich František Holeček, OM oslaví **8. 3. 2019** své šedesáté páté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí biskupského svěcení:

Mons. Mgr. Pavel Posád oslavil **28. 2. 2019** své patnácté výročí biskupského svěcení.

K výročí biskupského svěcení upřímně blahopřejeme.

D. Úmrtí:

P. Josef Pius Peterka, OPraem. zemřel **15. 1. 2019** v Domě sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí ve věku nedožitých 91 let. Po zádušní mši sv. v opatském kostele Zvěstování Páně v Teplé 23. 1. 2019, byl pohřben do hrobu na klášterním hřbitově.

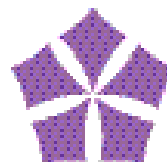
P. Josef Dominik Doubrava, OPraem. zemřel **23. 1. 2019** v Domě sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí ve věku 73 let. Po zádušní mši sv. v kostele sv. Mikuláše v Nechvalicích u Sedlčan 31. 1. 2019, byl převezen do Chyšek, kde byl pohřben do hrobu na místním hřbitově.

R. I. P.

Studium učitelů náboženství a etiky dostane novou podobu

Absolventi pedagogické specializace v rámci bakalářského studia teologie, budou moci pokračovat v dalším nadstavbovém studiu oboru Učitelství náboženství a etiky pouze na Pedagogické fakultě. Ta bude na Jihočeské univerzitě garantovat studium všech učitelských aprobací.

Teologická fakulta bude zajišťovat pouze výuku odborných teologických předmětů. Kombinovaná (dálková) forma studia na Pedagogické fakultě se

Teologická fakulta
Faculty of Theology

však odehrává pouze ve všedních dnech (v pátek). Studovat dálkově obor učitelství náboženství a etiky bude tedy vyžadovat účast na konzultacích v průběhu pátečních dopolední a odpolední, pouze v malé míře bude výuka teologických předmětů nabízena v sobotních konzultacích na TF.

Pedagogická fakulta bude garantovat i denní formu studia tohoto oboru

V akademickém roce 2019/20 mají tedy všichni absolventi bakalářského teologického studia naposledy možnost hlásit se ke kombinované formě studia Učitelství náboženství a etiky na Teologickou fakultu Jihočeské univerzity a pro dálkovou formu studia využít možnosti studovat obor výhradně v rámci sobotních konzultací. Je proto nejvyšší čas podat si přihlášku. TF je přijímá do konce března.

*doc. PhDr. Ludmila Muchová, Ph.D.,
odborný garant oboru Učitelství náboženství a etiky*

Zveme vás...

- **12., 17., 23. 3.** Týn nad Vltavou/Praha – **Sedm týdnů se sv. Anežkou**; **12. 3.** 18:00 Špejchar klub, přednáška – Sv. Anežka Česká; **17. 3.** kostel sv. Jakuba, koncert - Schola Gregoriana Pragensis; **23. 3.** Praha, pouť Anežský klášter
- **6. 4.** 14:30–18:00; Klokoty – **Duchovní obnova**; P. Zdeněk Gibietz, rektor semináře; promluva, svátost smíření, růženec, mše svatá

Z diáře biskupa Vlastimila Kročila

- 6. 3.** 17:00 Č. B., katedrála: Popeleční středa – mše svatá
- 10.–20. 3.** Svatá země: Exercicie biskupů

Z diáře biskupa Pavla Posáda

- 6. 3.** 8:00 Č. B., katedrála: Popeleční středa – mše svatá
- 10.–20. 3.** Svatá země: Exercicie biskupů

Změna vyhrazena.

Zasvěcený život si připomněli s biskupy

Tradici a úlohu církevních řádů a řeholních společenství připomněl 2. února Den zasvěceného života – možnost, jak život za klášterními zdmi představit a podpořit. Řeholníci se také tradičně setkali se svými biskupy. V Česku působí 31 mužských a 63 ženských řeholních institutů. K začátku roku zde žilo 656 řeholníků a 1065 řeholnic.

„Každoročně je Svátek Uvedení Páně do chrámu – 40. den od narození Ježíše Krista, které slavíme o vánocích – na celém světě, dnem zasvěceného života. Děkujeme za tento dar Boha církvi skrze povolání mnoha mužů a žen k zasvěcenému životu. Je to příležitost nejenom k poděkování za pestrost nejruznějších charismat, která uděluje Duch Svátý v církvi. Je to také příležitost pro otevření se klášterů okolnímu světu, aby lidé měli možnost více poznat, to co je svou povahou skryté“, řekl otec biskup Pavel Posád.

Přesto, že naše diecéze patří k těm, kde je těchto povolání méně než v např. moravských diecézích, neslo se toto setkání radostných a pokojných duchem. Zúčastnili se ho zástupci všech komunit žijících v naší diecézi. Homilii věnoval světící biskup Pavel Posád, který se právě

vrátil ze Světového setkání mládeže v Panamě, významu tohoto setkání pro celou světovou církev. Připomenul, že zde silně vyzařovala přítomnost Panny Marie, které bylo setkání věnováno a Božího Syna Ježíše Krista. Středem setkání byl podle něj viditelně nástupce svatého Petra, papež František.

Liturgii slavenou s našimi biskupy doprovodil příspěvek provinciála fran-tiškáň P. Jakuba Sadílka, OFM na téma: Tělo – chrám Ducha svatého a důsledky pro naši modlitbu. Sváteční setkání zakončila společná modlitba Anděl Páně a neformální setkání. „Každý účastník mohl zakusit přítomnost katolické církve a mohutné vanutí Ducha svatého, který byl původcem celé této úžasné skutečnosti“, uvedl po události otec biskup Pavel Posád.

Red.

Inzerce

POSTNÍ OBNOVA PRO DÍVKY
v úterý 29. - 31. března 2019 ve Slavonicích
Téma
„Bramák, který byl pro nás obětován“

o. P. Karolína Jandová, řeholnice, OSB, Slavonice

Účast: Světová cena 477, 170 Kč Slavonice, ote. Radhošťský Pánec
<http://www.dobrymimovam.cz> / www.osb.cz

Příjezd v pátek odpoledne mezi 14.15 hod. ubytování v sobotu po obědi
3 snídaně, oběd, večeře, seminář (3 dny), spousta, přemýšlení
Cena dobrovolná, cca: 18 - 25 Kč

Přihlášky a příspěvků do konce prosince
na e-mail: slavonice@dobrymimovam.cz nebo telefonem 884206 / 738 477 828

Inzerce

TAMMÍM
29. - 31. 3. 2019

VĚŘÍM.

Bohoslovci zvou mladé muže
na duchovní víkend v semináři.

SEMINAR-PRAHA.CZ

Partnerský vztah je nutné bránit

Únorový třináctý ročník Národního týdne manželství (NTM) ve dnech 11.–17. 2. s mottem „Zabijáci manželství a jak se jim bránit“ zaměřil pozornost na nejčastější příčiny vedoucí až k rozpadu manželství. Mnohé překážky harmonického soužití jsou však podle organizátorů řešitelné. Za jakých předpokladů?

„Každé manželství v problémech má za sebou složitý a jedinečný příběh. Všichni si navíc do manželství přinášíme svou minulost. Každý máme svá slepá místa, možná nepovedené předchozí vztahy, různá emocionální zranění, zátěž z rodiny nebo naopak nerealistická očekávání. Mnoho důvodů, které lidem připadají jako konečná pro jejich vztah, jsou ale ve skutečnosti řešitelné, pokud jsme si vědomi příčin, které náš vztah ničí, a jak se jim bránit a máme odvahu se těmto zabijákům vztahů postavit“, řekl ke zvolenému tématu koordinátor NTM Petr Adame.

Průzkumy ukazují na klasické zabijáky, jakými mohou být konflikty ohledně peněz nebo vysoké zadlužení, sexuální frustrace někdy vedoucí až k nevěře, nedostatek času na druhého a fyzické vyčerpání, sobectví, nezdravé vztahy s příbuznými, nerealistická očekávání, majetnický nebo manipulativní vztah k druhému, úspěch či naopak krach v podnikání, závislost na alkoholu, hraní či další závislosti. To vše ale mohou být jen symptomy našeho hlubšího nastavení.

Podle vztahového psychologa a párového psychoterapeuta Pavla Rataje, začíná vše v našem mentálním prostoru. *„Pokud tam není pro náš vztah, vztahovost a lásku dostatek důležitého místa, oproti práci, dětem, výkonu či volnému času pro seberealizaci, tak to bude z dlouhodobého hlediska velký problém. Nakonec nás doženou naše frustrace ze vztahových potřeb a očekávání, a množství pozitivních výkonů, který každý týden pro vztah i pro rodinu konáme, nás nemají šanci ochránit.“* Lidé mohou mít představu o vztahu, který může zdravě přežívat sám o sobě. Z dlouhodobého hlediska tomu tak není. *„Často sleduji, jak partneři nejsou schopni, z dlouhodobého hlediska, úspěšně zacházet se svými zklamáními, frustracemi, se svými negativními emocemi, zraněními, vzteky, nespokojenostmi. A tak se trápí. Buď vyvolávají hádky, po kterých stejně končí nepochopení a nevyslyšení, anebo se odtahují s vírou a nadějí, že to druhému dojde“,* dodává Pavel Rataj. Podle něj se tak kupí množství silné odstředivé energie, která dlouhodobě působí na vztah destruktivně.

Sdílení a přijímání odlišnosti

Důležitou roli v partnerském vztahu hraje i schopnost přijímat odlišnosti partnera, znalost komunikačních vzorců a samotné komunikace ve vztahu. Zde totiž neexistuje jedna objektivní pravda, nýbrž spolu vždy komunikují partneři se svými potřebami, pocity a vztahovým předporozuměním. *„Neschopnost být v dualitě se často vyznačuje neschopností partnerů akceptovat a vyjádřit své důležité pocity a nechat si potvrdit jejich příjem u partnera, a také nepřijímáním emoční odpovědnosti za své pocity. Raději obviníme partnera, než bychom s ním sdíleli, co se nám to děje, jak se cítíme, proč se tak cítíme a jak to souvisí s naším životním příběhem“,* vysvětluje Pavel Rataj.

K opravdové dualitě mezi partnery je podle něj zapotřebí chuť, od-

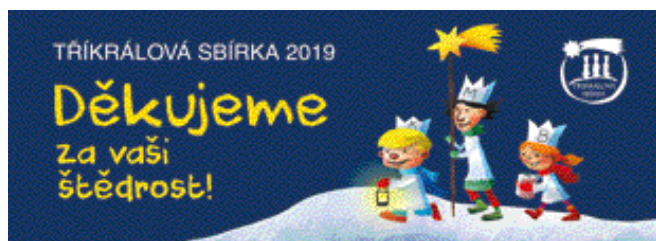

Foto: M&P Ceremonie / Clovek a víra

vaha a dokonce dobrodružná povaha, *„abychom vyzvali na souboj naše strachy, které nám brání experimentování a učení se novým věcem, zpeřňování nových vztahových dovedností. Odvahu potřebujeme také proto, abychom mohli otevřeně sdílet, co se děje v našem vnitřním světě.“* Takové sdílení může ovšem vést ke zranění partnera či konfliktu. Mnozí partneři se hádají a zraňují a nejsou schopni následného efektivního udobření.

„Odvaha a laskavá vztahovost jsou další často absentující dovednosti, které pomáhají hojení pocitů z předchozích zraňujících konfliktů. Partneři se opakovaně raději těší z toho, že už je zase klid zbraní a zraněné pocity v sobě raději potlačí. Příště se pak raději dalším střetům vyhýbají, uzavírají se, odtahují, odhalují či dokonce odcizují se. Dnes již víme, že partneři, kteří směřují za filozofií harmonického štěstí, jsou více nespokojeni a nešťastní než ti, kteří zaujmají filozofii, že cílem je cesta, cesta je cíl“, uzavírá Pavel Rataj.

Red.

Tříkrálová sbírka 2019 hlásí opět REKORDNÍ VÝSLEDKY

Výsledky Tříkrálové sbírky 2019 jsou sečteny. Do celkem 1 697 kasiček se díky obětavému snažení tříkrálových koledníků a příspěvkům štědrých dárců v letošním roce podařilo nashromáždit celkem **7 499 909 Kč**, což je o 334 334 Kč více než v roce 2018. Českobudějovická diecéze se navíc může pochlubit tím, že letos měla sečten obsah pokladniček jako vůbec první ze všech českých i moravských diecézí. Po celé České republice se v rámci sbírky do 23 908 pokladniček vybrala opět rekordní částka **119 184 663 Kč**.

„Děkujeme všem, kteří otevřeli své dveře, za laskavé přijetí koledníků a štědrost. Velký dík patří koledníkům, koordinátorům, spolupracovníkům, malým i velkým dobrovolníkům za osobní nasazení a veškeré úsilí během přípravy i v průběhu sbírky samotné. Díky nim bylo požehnáno tisícům domácností a vybrané peníze mohou dále pomáhat“, vzkazuje Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity Č. Budějovice. Výsledky na jednotlivých místech v diecézi najdete na <https://www.trikralovasbirka.cz/vysledky/>

DCH Č. Budějovice

Inzerce

**Postní duchovní obnova
v milevském klášteře**

s **P. Jakubem Karlem Berkou, O. Praem.**
farářem u sv. Ludmily v Praze
29. – 30. března 2019

Program:

Pátek 29. 3.
18:30 – Zůstat člověkem – postní zamyšlení –
Latinská škola

Sobota 30. 3.
9:15 – postní zamyšlení – Latinská škola
10:30 – možnost adorace a svátosti smíření – bazilika

**Svátost smíření
vždy po postním zamyšlení.**

Srdečně jste zváni!

DCR připravuje a zve...

Kurzy přípravy na manželství v r. 2019

DCR pořádá setkání kurzů přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními, v kterých se zaměřuje na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib). Koná se **v kanceláři DCR v Kanovnické ul. 12 v Českých Budějovicích**. Pokud máte zájem, kontaktujte prosím t. č. 731 402 981.

Dopolední **seminář na téma komunikace v sobotu 16. 3. do 9h do 13h v sále děkanství u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích**. Dozvíte se o nejen o pravidlech dobré komunikace, ale vyzkoušíte si i nový způsob komunikace v páru. Seminář je určen nejen pro manžele, ale i pro rodiče a starší děti. **Vedou Alena Pikhartová, PhD. a PhDr. Alena Poláčková**. Na akci je třeba se přihlásit na našich webových stránkách.

V Českých Budějovicích vznikla **skupina rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“**. Jejich setkání se koná vždy **poslední středu v měsíci v 17:30, v březnu 27. 3. 2019**. Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká, na našich webových stránkách najdete pozvánku k tisku.

Připravujeme ve spolupráci s Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském setkání manželů 50+, kterým odešly nebo odcházejí děti z domova „Jak naplnit prázdné hnízdo?“ **V programu nabídneme přednášky, čas pro pár i vzájemné sdílení účastníků – programem provázejí Alena a Pavel Poláčkovi. Koná se 5.–7. 4. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem.**

Přihlášky na e mailu info@panskydumrozmital.cz nebo na telefonu 734 435 295.

Duchovní víkendová obnova pro rodiny s dětmi 17.–19. 5. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem. Další informace v příštím čísle Setkání, popř. na našich webových stránkách.

Týdenní duchovně relaxační pobyt rodin v Domu Wolfgang v Horní Blatné termínu 18.–24. 8. 2019. Jaká láska, když už nejsme zamilováni? **Pobyt provází Mons. Aleš Opatrný, program bude vycházet z exhortace papeže Františka Amoris Laetitia.** Přesnější informace včetně přihlášky najdete na našich webových stránkách. V případě dotazů a nejasností, volejte na 380 420 342, 731 402 981.

Další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Charity se představují:

FARNÍ CHARITA JINDŘICHŮV HRADEC

Farní charita Jindřichův Hradec byla zřízena v roce 1992 dekretem českobudějovického biskupa Antonína Lišky, svou aktivní činnost obnovila v listopadu 2010 a působí na území Jindřichova Hradce jako složka podřízená Diecézní charitě Č. Budějovice.

Ředitelkou se v listopadu 2017 stala Karolína Píchová. „Mám radost z toho, že se FCH navrácí její identita a křesťanský rozměr“, říká 24letá ředitelka a zároveň sociální pracovnice, pro kterou je vedení organizace velkou osobní výzvou. Není pro ni její mládí hendikepem? „Postupně se to proměňuje – získávám si důvěru okolí, ptají se mě na názor, to je po roce ve funkci úspěch. Stále máme však na čem pracovat, což je fajn, protože tak neustrneme na jednom místě“.

Nové prostory s mladým duchem

V lednu 2019 Farní charita díky spolupráci s městem, farností, ochotnými farníky a dobrovolníky otevřela nové prostory na adrese Arch. Teplého 1306 v J. Hradci. V těch bude nyní provozovat Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Kompas, ale také další dvě sociální služby pro osoby v nouzi a rodiny s dětmi. Novým prostorům požehnal 23. ledna okrskový vikář P. Ivo Prokop společně s P. Jozefem Gumenickým. „Vážím si toho, kolik se tu udělalo práce za tak krátký čas. Požehnaní by mělo napomoci tomu, aby se tu lidé cítili dobře, a když odtud budou odcházet, aby odcházeli s radostí, že se tu setkali s láskou a pochopením těch, kteří lásku konají v praxi“, uvedl P. Prokop. „Když nastupovala do funkce ředitelka K. Píchová, byla tato Charita ospalou starší dámou. Paní ředitelka se svým týmem sem však přinesla svěží vítr a elán, který je znát na všechny strany, včetně spolupráce s městem, farností a okolím. Dnes je FCH J. Hradec energickou slečnou, čemuž odpovídají i tyto nové prostory“, pochválil vedení místní Charity Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity Č. Budějovice.

Provázanost služeb

Jindřichohradecká FCH přesunula na novou adresu Arch. Tep-

lého 1306 **Poradnu pro lidi v nouzi** poskytující odborné sociální poradenství osobám, které se ocitly v tíživé sociální situaci a **Sociálně aktivizační službu pro rodiny s dětmi**, v níž dochází k aktivizaci rodin s dětmi tak, aby byli její členové schopni řešit problémy se vztahy v rodině, s výchovou, hygienou, závislostmi, šikanou apod. Novinkou v J. Hradci je **Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Kompas** (dále NZDM Kompas) pro děti od 7 do 22 let. „Obdobné zařízení pro děti a mládež v J. Hradci velmi chybělo, mj. také proto jsme ho ze Starého Města pod Landštejnem (tehdy ještě s názvem NZDM Síť) na podnět Krajského úřadu Jihočeského kraje přesunuli právě sem. Nové a větší prostory jsou velkým bonusem. Věříme, že sem místní mládež najde cestu a zařízení tak bude mít smysl a funkčnost“, upřesňuje vize ředitelka Píchová. Výhodou je provázanost mezi charitními službami. Mohou tu pracovat s jednotlivci, celými rodinami, individuálně také s dětmi. Hlavním sídlem FCH J. Hradec nadále zůstává tzv. „Bílý dům“ v ulici Pravdova 837/II, kde dále skrze službu **Samaritán** funguje základní sociální poradenství a materiální pomoc, jejíž poskytování je podmíněno spoluprací na řešení problému např. skrze Poradnu pro lidi v nouzi nebo SAS pro rodiny s dětmi. Na Nežárské ulici pak sídlí poslední z balíčku služeb – **Noclehárna sv. Antonína pro muže**. Do budoucna vidí vedení Farní charity potenciál např. ve zřízení noclehárny, či alespoň tzv. krizových lůžek, také pro ženy bez přístřeší.

Martina Baráková, DCH Č. Budějovice

Foto: Jakub Zák

Foto: Diecézní charita

Půst s Josefem Hlouchem

Půst. Zdá se to nmoderní, přehnané, překonané a přece vždy nové a nutné. Půst znamená nejprve odřeknutí se věcí, jež duši škodily – dále těch, jež člověka zhyčkávaly a tak ho činily slabochem, tak že v boji o posvěcení, v pokušeních, prohrával.

Poněvadž v každém hříchu člověk sobě, své nižší stránce něco dával, co Bůh zakazoval, je půst trestem na tuto stránku, ale zároveň jejím lékem. Půst je tedy nápravou zlořádu, výkyvů, jichž jsme se hříchy a chybami dopustili, jest lékem, poněvadž jest osvobozením, cvičbou, oduševněním celé bytosti. – Mnoho lze získati almužnou – to dává kapsa, kdežto půst – tu dávaš ty, tvoje bytost.

Půst je neodlučitelným průvodcem každé cesty vzestupné. Je nutným v jistém smyslu pro každé dílo, lidem milé, tím více pro každé dílo Bohu milé. Učenec, který si neodřekl pohodlí, spánek, zábavy, nic pořádného neprobádá, nevyalezne. Závodník, který by na sebe nebyl přísný, který by nezachoval střídmost, bude předstížen. O závodnících praví apoštol národů, že se „všeho zdržují“. To je půst. Moderní lékařství dává postu první místo v léčení mnoha chorob.

Náš půst však jest úkon ctnostný, když jej zachováváme v duchu kajícího, s touhou, získat odpuštění a potřebnou milost Boží pro život ctnostný. Není to však jen půst od jídla. Ten je nejsnazší. Těžší je půst od zbytečného slova, spánku, pohodlí, dle míry, jak je kdo na ně zvyklý. A nejtěžší – a proto nejprospěšnější půst – nad všechny, který všechny ostatní obsahuje, opustit sebe, své já, nedat nic, zhora nic své sebelásce, tak ji mořit a umořit, až by se co nejdokonaleji ztratila. – Nejíst, ale přitom hledat sebe, nepřipustit druhého ani ke slovu – hledat svůj prospěch před druhými nebo dokonce na úkor druhých – jakýpak to je půst a co pomůže nejíst a nepít? – Zkracovat se ve spánku – ale přitom soudit a odsuzovat druhé – mít takřka jed pod jazykem – jakýpak je to půst?

Duší postu však je pokora. Aby měl náš půst cenu před Bohem a dosáhl duchovních užitků, musí být zapojen myšlenkou na Boha. Bože, toho a onoho se zříkám, to si chci odepřít, abych odčinil své hříchy, abys mi udělil milost... Postit se, jak činili fariseové, aby je lidé viděli – to je čin hříšný, neboť oni hledali sebe, své chvály. Naše pokora pak bude tím hlubší, čím více si uvědomíme svou hříšnost a Boží spravedlnost.

Rozjímání o utrpení Páně s Josefem Hlouchem

Ježíš ukřižovaný – utrpení Páně – kniha vyvolených. Dobře víš, že tisícům poustevníků v jejich lesní samotě stačil jen ten dřevěný kříž. A chodili k nim učenci, zástupy, aby si odnesli moudrost života. V té knize se všeho dočteš: O Boží svatosti, o lásce a pokoře Božího Syna, o velikosti hříchů, které musely býti tak bolestně od-

pykány; - toť nejvyšší škola ctností. Ctnosti, které se v této škole zrodily, bývají nejtálejší. – Co se z Boha zrodilo, přemáhá svět.

Jak máme rozjímat utrpení Páně?

– **Předně v hlubokém přesvědčení**, že se máme takovému úkonu blížit s nejposvátnější úctou, jakou bychom se blížili živým, krvácejícím ranám, abychom je uctili, ovázali, zlíbali, slzami vymyli. Proto s naprostou čistotou srdce, po vzbuzení lítosti, že žhavou touhou, co nejdokonaleji uctít Krista Pána v tomto tajemství lásky a bolesti,

s touhou, usmířit to, co jsme sami, či co svět zavinil. Vždyť některá ta bolest, některá ta rána byla také i od nás.

- **Dále s nesmírnou touhou**, abychom ovoce utrpení Páně, mohli nésti duším celého světa i očiště, aby byly očištěny a již Boha velebili v štěstí.
- **S nesmírnou ochotou**, vše učinit, aby utrpení Páně, kříž Páně, byl oslaven, aby dílo vykupitelské nebylo zmařeno.
- **A konečně s největší láskou** za Lásku, která nás v umírání milovala. Vždyť co jiného může být odpovědí na to, když pochopíme utrpení Páně, než žhavá láska, vše přijímající, vše nabízející – láska se slzami, jež tryskají z nehlubších tajů duše, a chtěly by se v moře proměnit, aby celý svět byl omyt. A toužíme, aby ta láska – byť bychom jí jen jiskřičku měli, aby se rozhořela v kosmicky velké plameny, jako dvě náruče a objaly celý svět, aby hořel láskou k Bohu a spálil ohně vášní a svět učinila oltářem jediným, na kterém se Bohu podává to nejkrásnější: Ejhle, oltář Hospodinův září... Bože můj, kdy to bude pravdou o každém lidském srdci?

Z cyklu rozjímání Josefa Hloucha na mešní modlitby vybral Martin Weis, postulátor beatifikačního procesu

Postní almužna: Kdo se postí, ať je milosrdný

Diecézní charita Č. Budějovice společně s Pastoračním střediskem českobudějovického biskupství nabízí možnost zapojit se do tzv. Postní almužny, jež vychází ze starodávné postní tradice. Postní papírové pokladničky si mohou lidé v kostele o 1. neděli postní (letos 10. března) vzít do svých domovů.

Princip je jednoduchý: peníze na požitky, které si během postního období odřeknete, můžete vložit do papírové pokladničky a tu na konci postu přinese do kostela. Vaše almužna pak bude rozdělena na dvě poloviny a pomůže potřebným: polovina bude použita na pomoc rodinám v nouzi prostřednictvím Diecézní charity, druhá část podpoří pastorační projekty a přípravu pastoračních spolupracovníků.

V roce 2018 se v rámci Postní almužny v českobudějovické diecézi vybralo celkem **190 296 Kč**. Za Pastorační středisko částka putovala na organizaci diecézního Dne seniorů, na projekty do škol, animátorský kurz, tvorbu akreditovaných kurzů o misiích, a také setkávání rodičů po ztrátě dítěte.

Českobudějovická Diecézní charita finančně podpořila Charitu Malenice, která obnos zužitkovala ve prospěch pečovatelské služby, poskytující pomoc převážně seniorům. Další částka šla na domácí hospicovou péči provozovanou Oblastní charitou v Pelhřimově. „Domácí hospicová péče je určena nejen nemocným v posledních fázích nevyléčitelného onemocnění, ale i rodinám, které o tyto nemocné pečují. Pomáháme nemocným, aby mohli poslední dny a týdny života prožít ve známém prostředí obklopeni milující rodinou. Děkuji všem, jež věnovali peníze v rámci Postní almužny“, doplňuje ředitel pelhřimovské Charity Jiří Smrčka.

Děkujeme všem, kteří svou štěrností vypomohli záměrům v loňském roce, i těm, kdo se v roce 2019 rozhodnou postit v zájmu dobré věci.

DCH Č. Budějovice, Pastorační středisko
při Biskupství českobudějovickém

Vzpomínka na P. Jindřicha Hyblera

Na konci loňského roku, 31. prosince, zemřel P. Jindřich Hybler, bývalý duchovní správce ve Volarech v českobudějovické diecézi. Chtěl bych se s Vámi podělit o několik svých vzpomínek na tohoto kněze, který mne ovlivnil na mé cestě víry.

S otcem Jindřichem jsem se poprvé setkal v roce 2009, když byl farářem ve Volarech. Jezdil jsem a dodnes rád jezdim na Šumavu na část prázdnin i na kratší pobyty během roku. Tehdy jsem šel poprvé do tamějšího kostela sv. Kateřiny na nedělní mši. Zaujalo mne příjemné vystupování otce Jindřicha, když se zdravil s farníky na cestě ze zpovědnice do sakristie, jeho zajímavé kázání, a rovněž to, že i v malém pohraničním městě bylo u oltáře několik ministrantů a na kůru výborný varhaník.

V dalších letech jsem se s ním opakovaně setkal na poutních mších u Stožecké a Rosenauerovy kaple, kde na mne velký dojem udělal tím, že přišel o dvou holích, sloužil mši v horkém srpnovém dni (a to mu bylo tehdy sedmdesát sedm let) a po mši (i když určitě unaven) si rád promluvil s přítomnými účastníky.

Nejvíce mi ale otec Jindřich zůstane v paměti z mnoha mší ve všední dny, které sloužil ve volarském kostele. Při svých letních pobytech jsem na ně chodil hlavně ve dnech, na který připadla nějaká památka. Otec Jindřich přišel k oltáři obvykle o holi (ale na minutu přesně), i ve všední dny mívával kázání – a při kázání vždy zmínil životopis světce, jehož památka se slavila – a s vlídnou tváří požeňnal většinou jen asi třem až pěti věřícím. Mši sloužil vždy denně kromě pondělí. Napadá mne: kolik mnohem mladších a zcela pohyblivých kněží mše ve všední dny omezuje nebo je přesouvá do farních kaplí...?

Otec Jindřich pro mne byl knězem mimořádně skromným, pokorným, ale vždy z něho vyzařovala radostná, žitá víra. Byl opravdu služebníkem dobrým a věrným. Světlo věčné ať mu svítí.

(Pozn. red.: Poslední rozloučení se zesnulým proběhlo 5. ledna 2019 ve farním kostele sv. Kateřiny ve Volarech. Uložen byl do rodinného hrobu v Kounicích, okr. Nymburk).

Vilém Trdlica,
Olomouc

Setkání s Písmem svatým

Podobně jako dříve zmíněná kniha Abdijáš i Nahum je – ze stejného důvodu – poněkud kontroverzní prorockou knihou. Jestliže se krátký Abdijášův spis hněvivě obrací proti Edómu, o trochu delší Nahum se se svými třemi kapitolami staví proti městu Ninive a opěvuje jeho pád.

Ninive, ležící na území dnešního iráckého Mosulu, bylo asyrské město a ke konci 7. století př. Kr. dokonce hlavním městem Asýrie, přední politické mocnosti té doby na Předním východě. Asýrie zničila v roce 722 př. Kr. izraelské království, porazila a zpoplatnila i Judsko a byla obecně známa svým krutým zacházením s poraženými národy. V posledních desetiletích 7. století se však nad ní začaly stahovat mračna v podobě Babyloňanů a Médů. Tyto národy nakonec Asýrii porazily a nastoupily na jevišti dějin na její místo. Převzetí moci na mezinárodní scéně bylo bouřlivé a Ninive mu padlo za obět v roce 612 př. Kr., když podlehl spojenému babylonskému a médskému náporu.

Pád Ninive znamenal konec po několik generací úhlavního nepřítele Judska Pád Ninive a byl znamením měnícího se světového pořádku. Kniha proroka Nahuma v tom spatřuje Boží zásah, naplnění dávných prorockých vyřčených přibližně o sto let dříve (v roce 701 př. Kr.), v době, kdy asyrské vojsko zaútočilo na Judsko a král Chizkijáš a Jeruzalém byli zachráněni jen Božím zázrakem (srov. 2Kál 18,13–19,36). Z této doby pocházejí pravděpodobně verše Na 1,12–13 a 1,14. Zbytek knihy je komentářem k těmto starým prorockým slovům, která až nyní, po stu letech, nacházejí své naplnění. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě, a Boží slovo není nikdy řečeno marně, Bůh na ně nezapomíná. Současně je kniha Nahum pěknou ukázkou toho, jak prorocká slova mezi Izraelity zůstávala živá a jak si je Izraelité připomínali, než dosáhla svého naplnění.

Dnešnímu čtenáři kniha Nahum připomíná, že Bůh není jen někým, kdo pečuje o duchovní blaho svého věrného věřícího, nýbrž že je Bohem stvořitelem, skutečným pánem dějin, který má v moci celé národy a rozhoduje o jejich osudu. Právě v době velkých politických změn v celosvětovém měřítku je podobná úvaha aktuální a je nadějí i pro nás. Z téže doby pochází i knihy Abakuk a Sofonjáš, které také teologicky reflektují měnící se světový řád. Ve zmatku dějin, mezi táhnoucími armádami, měnícími se hranicemi a politickými vlivy je Bůh tím, kdo – ač se to na první pohled nezdá – drží otěže dějin a všech událostí ve svých rukou.

Kniha Nahum je velmi kontroverzní knihou, protože se celá nese v duchu radosti nad dobytím města, nad krví a smrtí jeho obyvatel. Nezaznívá zde ani náznak lásky k nepřátelům, odpuštění či prosba za ně. Tato témata nejsou prorokům cizí a nacházejí se v jiných jejich knihách: Jonáš zdůrazňuje Boží lásku právě k Ninive; stesk nad násilím, jež vládne světem, zazní hned vzápětí v knize Abakuk. Nahum zdůrazňuje jiný aspekt: skutečnost, že každý si pomalu, ale jistě připravuje sám svůj osud. Ježíš to vyjádřil několikrát v evangeliích, když např. při svém zatčení v Getsemanské zahradě napomínal učedníky, že „všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou“ (Mt 26,52). Starý zákon ve svých zákonících obsahuje pravidlo „oko za oko, zub za zub“ (Ex 21,24 aj.), což v důsledku znamená totéž: to, jak jednám s bližním, se mi vrátí. Kniha Nahum

Socha proroka v Minas Gerais, Brazílie
Foto: Luis Rozo; zdroj: commons.wikimedia.org

je toho názornou ilustrací. Prorok např. připomíná, jak Asýrie oblehla a vyvrátila egyptské město Théby, sídlo faraona. Tato událost, kdy jedna světová velmoc dobyla hlavní město jiné velmoci, musela v obyvatelích Předního východu zanechat silnou dojem: světový řád se bortí, nic není jako dříve. Nyní však čeká Ninive stejný osud. Lidskou pýchu vždy čeká tvrdý pád.

Boží zásah proti Ninive je představen jako Boží vystoupení proti někomu, kdo ubližoval jeho lidu Izraeli. Bůh rozhodně není Bohem pasivním, netečným, možná spravedlivým, ale neschopným citu. Je naopak Bohem žárlivým, který miluje svůj lid a nenechá nikoho, aby mu beztržně ubližoval. V tomto dramatu je pak jen na nás, zda jsme spíše Asýrií, která drtí své okolí, nebo Božím lidem, který důvěřuje ve svého Boha.

ThLic. Adam Mackerle, Th.D.

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Brigitte Endresová
Jáchym a Desatero

Desetiletý Jáchym dostal za úkol naučit se Desatero a pochopit, k čemu je dobré. Jenže nějaká příkázání pro něj nejsou zdaleka tak zajímavá a zábavná jako model letadélka, který chce spolu se svým dědou v nejbližších dnech postavit. A vůbec, proč by mu měl Bůh pořád něco přikazovat? Naštěstí je tu dědeček, který Jáchymovi ukazuje, že stavět letadélko bez návodu a žít bez Desatera je v leccm velmi podobné. Tak jako by se model Racek S4 nevznel do vzduchu, kdyby nebyl postaven podle stavebního plánu, i člověk by se mohl bez Boží rady v životě pěkně spálit. Desatero zkrátka není jen nějakým soupisem příkazů, ale návodem na šťastný život od Toho, který nás za všech okolností miluje.

Váz., 128 s., 225 Kč

S Marií na křížové cestě

V této křížové cestě kontemplujeme Ježíšovo utrpení spolu s Marií. Brožura se skládá z úvodní modlitby, invokací, biblických pasáží, slůvka k zamýšlení a modlitby ke každému zastavení, závěrečné modlitby a textu Stabat Mater.

Dotisk, brož., 48 s.,
orientační cena 39 Kč

Tonino Lasconi

Já se taky zpovídám Příprava na slavnost svátosti smíření

Kniha pro děti, které se připravují ke svátosti smíření, a pro jejich rodiče a katechety. Může dětem posloužit i do následujících let jako příprava k dalším zpovědím a ke každodennímu rozlišování mezi dobrem a zlem.

Dotisk, brož., 91 s., 135 Kč

Tonino Lasconi

Ježíš nás zve ke svému stolu Příprava pro děti na cestě k prvnímu svatému přijímání

Kniha vede malé čtenáře k hlubšímu pochopení velké životní události, na kterou se připravují. Titul vhodně doplňuje publikaci Já se taky zpovídám!, která je přípravou ke slavení svátosti smíření.

Dotisk, brož., 64 s., 125 Kč

Průzkum niky potvrdil domněnky odborníků

Klásterský kostel Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích podle dochovaných zpráv ukrývá ostatky významné osobnosti Českého království poloviny 13. století – P. Jindřicha Libraria OP. Průzkumný vrt potvrdil nález schránky a písemností.

Kostel patří mezi nejcenější historicko-umělecké a stavební památky jižních Čech. Při archeologickém průzkumu se v jedné z gotických zdí kostela se podařilo detekovat a potvrdit dutý prostor a v něm uloženou dřevěnou schránku a písemnosti. Dutina je zaklenuta gotickým lomeným obloukem, na stěnách jsou patrné pravděpodobně nápisy a zbytky maleb. V dřevěné schráně jsou podle dochovaných zpráv druhotně uloženy ostatky P. Jindřicha Libraria OP.

Vpravo objevená schránka s ostatky
Foto: Jihočeské muzeum

P. Jindřich Librarius OP, (*Henricus Librarius*, česky *Jindřich Písař* či *Knihovník*) byl prvním převorem českobudějovického dominikánského kláštera po jeho založení a zemřel v r. 1281 v pověsti svatosti. Po celou dobu existence kláštera byl považován za blahoslaveného a jako takový uctíván. Podle dochovaných legend měl být P. Jindřich Librarius OP zpovědníkem a důvěrníkem krále Přemysla Otakara II., kterému měl doporučit, aby si založením nového kláštera v Budějovicích vyprosil od Boha narození vytoženého potomka a dědice, pozdějšího krále Václava II.

Do nově objeveného prostoru byla 30. ledna letošního roku spuštěna minisonda, která zmapovala písemnosti uložené uvnitř niky, na stěnách a prohlédnout zevně jednoduchou dřevěnou schránku s dochovanými ostatky. Průzkum zazdění niky v klášterním kostele iniciovalo českobudějovické Děkanství u sv. Mikuláše na základě informace Jeho Eminence Dominika kardinála Duky OP. Proveden byl společností Naše historie pod odborným vedením archeologického oddělení Jihočeského muzea v Českých Budějovicích.

Děkanství u sv. Mikuláše spolu s Biskupstvím českobudějovickým, podle děkana Zdeňka Mareše, předpokládají vyzvednutí ostatků P. Jindřicha Libraria OP, jejich antropologický průzkum a restaurování gotické niky, kde byly uloženy. Po skončení výzkumu budou ostatky P. Jindřicha Libraria OP, který kromě toho, že byl přímým účastníkem a významně přispěl k založení města České Budějovice a těšil se úctě věřících jako blahoslavený, důstojně uloženy v klášterním kostele Obětování Panny Marie.

Mgr. Zuzana Thomová, Jan Kotous, redakčně upraveno